

Tu esi mano kūrėjas, o aš esu tavo ponas.*
– Mary Shelley, „Frankenšteinas“

* Vertė I. Aleksaitė, Vilnius: Vyturys, 1995. (Čia ir toliau — *vert. past.*)

MIELAS SKAITYTOJAU,

šioje knygoje gvildenamos emociškai sunkios temos: keršto fantazijos, smurtinis, žiaurus ir mizogininis elgesys, nuodingi santykiai, fizinė ir seksualinė prievarta, išžaginimo narkotikai, laisvės atėmimas, pagrobimas, grupinis seksas. Jei manai, kad toks turinys tave suglumins, verčiau pamąstyk apie savo psichikos gerovę, prieš nusprenddamas, ar skaityti šį kūrinį.

ANAPUS „VELNIO NAKTIES“

Viskas prasidėjo nuo Maiklo Majerso.

Vaikystėje pažiūrėjusi „Heloviną“, iškart užkibau. Maiklas nepanašus į kitus pramanytus žudikus. Jis nėra žmogiškai suprantamas, kaip Džeisonas Vurhisas, „Pjūklo“ žudikas ar Pinhedas. Nepasižymi tokiu įmantriu stiliumi, kaip Kaukėtasis žudikas ar Fredis Kriugeris. Nėra ir šmaikštus, kaip Čakis. Jis ramus ir atkakliai siekia tikslo.

Nėra ir priešistorės. Neaišku, kodėl jis toks, koks yra. Jis galingas, tylus ir bauginantis sugebėjimu persekioti savo aukas. Jo technika paprasta ir jis ir niekada neaiškina savo veiksmų. Jis nemėgsta kalbėti.

Ir aš nemėgstu. Cha, cha.

Bet ir čia panašumai nesibaigia! Jis iš Vidurio Vakarų. Aš iš Vidurio Vakarų. Jam patinka kaukės. Man patinka kaukės.

Gyvena dėl Helovino, ir, Dieve brangus, aš irgi. Dažnai rasiite mane be perstojo žiūrinčią „Helovino“ serijos filmus knygos išleidimo dieną, nes tai kelia daug mažiau streso nei knygos pristatymas pasauliui.

Taigi, atsižvelgiant į viską, nenuostabu, kad romano „Sugadinta“ veikėją pavadinau Maiklu? Turėjau pagerbti savo mėgstamiausią siaubo filmų piktadarį, ypač dėl to, kad istorija turi panašių bruožų.

Kai nusprendžiau parašyti „Sugadintą“, viskas prasidėjo nuo idėjos apie jauną moterį, kaltinamą už tai, kad išsiuntė kelis jaunuolius iš savo miestelio į kalėjimą, o tada istorija rašėsi pati. Aš pamečiau galvą. Pavaizdavau viską, ką mėgau — savo juodą širdį ir estetiką, kuri mane traukė nuo pat vaikystės. Helo-

vinas, ruduo, apleistos vietos, katakombos, bažnyčios, kapinės, įtampa, žmogžudystė, mįslės, pavojus... Nusprendžiau parodyti žmonėms pasaulį, kurį išties myliu ir kuriame kartais norėčiau gyventi. Visa virtinė nuotykių, gaudynių ir tamsių užkampių, tad nuoširdžiai galiu pasakyti, kad rašydama šią knygą supratau, kaip mėgstu kurti kitokius pasaulius. Patiko, kad čia svarbus ne tik romantinis siužetas, bet ir pati istorija, todėl šį kūrinį laikau vienu iš geriausių savo darbų.

Žinoma, kaip ir visuose mano rašomuose tekstuose, šioje knygoje irgi yra dalykų, kuriuos noriu atskleisti skaitytojams. „Sugadinta“ byloja apie tai, kaip reikia priimti save ir neatsiprašinėti dėl savo pomėgių, jei tik jie niekam nekenkia. Bet dar labiau norėjau, kad „Sugadinta“ ir „Velnio nakties“ serija taptų pabėgimu į kitą matavimą. Norėjau, kad skaitytojai įsitrauktų į kitą realybę, kur ne tik galima su knyga rankoje saugiai pasimėgauti pavojumi ir baime, bet ir gauti progą pažinti tuos veikėjus taip, kaip pažįstame save. Kiekviena knyga papasakoja vis daugiau. Kiekviena dalis atskleidžia naujų detalių. Neatsisveikinsite su nė vienu personažu jų asmeninės istorijos pabaigoje. Liksite kartu iki galo.

Ačiū visiems, palaikantiems šią seriją — tikiuosi, norėsite dar ne kartą sugrįžti, nes tokios knygos geriausios!

L'appel du vide!*

Pen

* Prancūziškas terminas, reiškiantis staigią trauką padaryti ką nors pavojingo ar destruktivaus.

GROJARAŠTIS

- „Drowning Pool“ — „Bodies“
„Florence + the Machine“ — „Breath of Life“
„Nonpoint“ — „Bullet With a Name“
„Depeche Mode“ — „Corrupt“
„Bring Me the Horizon“ — „Deathbeds“
„Slipknot“ — „The Devil in I“
„Motionless in White“ — „Devil’s Night“
„Shaman’s Harvest“ — „Dirty Diana“
„Combichrist“ — „Feed the Fire“
Laurel — „Fire Breather“
„Papa Roach“ — „Getting Away with Murder“
„Black Veil Brides“ — „Goodbye Agony“
„Godsmack“ — „Inside Yourself“
„Five Finger Death Punch“ — „Jekyll and Hyde“
„Thousand Foot Krutch“ — „Let the Sparks Fly“
„Like a Storm“ — „Love the Way You Hate Me“
„Skillet“ — „Monster“
„Garbage“ — „Only Happy When It Rains“
Calvin Harris — „Pray to God (feat. HAIM)“
„Delerium“ — „Silence (feat. Sarah McLachlan)“
„Drowning Pool“ — „37 Stitches“
„Disturbed“ — „The Vengeful One“
„Sick Puppies“ — „You’re Going Down“

1

ERIKA

Jo nebus.

Neturėtų pasirodyti savo brolio atsisveikinimo vakarėlyje, jei jau neapkentė vienas kito, taigi...

Ne, nebus.

Pasiraitojusi plono megztuko rankoves, atskubėjau pro Kristų namų duris ir greitai žingsneliu patraukiau per fojė, tiesiai link laiptų.

Akies kampeliu pamačiau už kampo sukantį liokajų, bet nestabtelėjau.

— Panele Fein! — šūktelėjo jis. — Labai vėluojat.

— Taip, žinau.

— Ponia Krist jūsų ieško, — tarstelėjo.

Kilstelėjau antakius, iškart sustojau ir apsisukau pažiūrėti į jį pro turėklus.

— Nejaugi? — Žvilgtelėjau apsimestinai nustebusi.

Liokajus susierzinęs suspaudė lūpas.

— Na, ji pasiuntė *mane* jūsų ieškoti.

Išsiviečiau, pasilenkiau per turėklą ir greitai pakstelėjau jam į kaktą.

— Aš jau čia, — patikinau. — Galite grįžti prie savo svarbaus darbo.

Apsisukau ir užlipau laiptais, girdėdama švelnią muziką, sklindančią iš vakarėlio terasoje.

Labai abejoju, kad Delija Krist, mano mamos geriausia draugė ir Tander Bėjaus, mažo Rytų pakrantės miestelio, matriarchė, gaišo savo brangų laiką ieškodama manęs.

— Jūsų suknelė ant lovos! — šūktelėjo jis, kol sukau už kampo. Pyktelėjusi atsidusau ir nurūkau blausiai apšviestu koridoriumi panosėje murmeldama:

— Ačiū, Edvardai.

Nereikėjo naujos suknelės. Ir taip turiu kelias, dėvėtas tik kartą, o sulaukusi devyniolikos galiu ir pati išsirinkti drabužius. Nors jo ir nebus, kad pamatytų, o jei ir bus, nežiūrės į mane.

Ne. Turėčiau jaustis dėkinga. Ponia Krist pagalvojo apie mane, malonu, kad norėjo įsitikinti, jog vilkėsiu naują suknelę.

Plonas smilčių sluoksnis dengė mano blauzdas ir pėdas, tad pasilenkiau ir sugniaužiau laisvų džinsinių šortų galus, kad įvertinčiau, kaip sušlapau paplūdimy. Ar man reikės dušo?

Ne, ir taip vėluoju. Velniop.

Įnėrusi į savo kambarį, kuriuo Kristai leidžia naudotis, kai lieku pas juos, ant lovos pamačiau seksualią baltą kokteilinę suknelę ir iškart pradėjau nusirenginėti.

Plonos petnešėlės beveik neprilaikė krūtų, bet tiko tobulai, prigludo prie kūno ir vizualiai patamsino odą. Ponios Krist skonis nuostabus — gal ir gerai, kad vis dėlto nupirko suknelę. Buvau per daug užsiėmusi ruošdamasi rytoj grįžti į universitetą, kad pasirūpinčiau, ką šiandien apsirengti.

Nuskubėjau į vonios kambarį, nuploviau nuo blauzdų ir pėdų smėlį, kuriuo aplipau bevaikščiodama, greitai perbraukiau šukomis ilgus šviesius plaukus ir pasidažiau lūpų blizgiu. Nutipenau atgal į miegamąjį, čiupau šalia suknelės paliktus kūno spalvos aukštakulnius su raišteliais, nubėgau atgal į koridorių ir nusileidau laiptais.

Liko dvylika valandų.

Širdis daužėsi vis stipriau, kol lėčiau per fojė į namo gilumą. Jau rytoj tokiu laiku būsiu visiškai viena — be mamos, be Kristų, be prisiminimų...

O svarbiausia, man nereikės spėlioti, tikėtis ar bijoti, kad pamatysiu jį. Arba svyruoti tarp ekstazės ir agonijos, kai pamatysiu. *Ne*. Galėsiu ištiesti rankas, apsisukti ratu ir nekliudyti nė vieno pažįstamo žmogaus. Krūtinę užliejo karštis — nežinau, ar baimė, ar džiaugsmas, bet buvau pasirengusi.

Pasirengusi palikti viską praeity. Bent jau trumpam.

Pasukusi dešininę, praėjau virtuves — vieną, skirtą namiškiams, kitą maisto tiekėjams — ir patraukiau link oranžerijos didelio namo pakrašty. Atidariusi masyvias dvivėres duris, įžengiau į milžinišką keraminėmis plytelėmis klotą sodo kambarį su stiklinėmis sienomis ir lubomis ir iškart pajutau, kaip šoktelėjo temperatūra. Tiršta, drėgna kaitra sunkėsi pro mano suknelės audinį, ir ši dar labiau prigludo prie kūno.

Tamsioje tylioje patalpoje, apšviestoje tik pro aukštus langus plūstančios mėnesienos, aplink stiebėsi medžiai. Įkvėpiau salsvo palmių, orchidėjų, lelijų, žibuoklių ir kinrožių kvapo, primenančio mamos drabužinę ir visus jos paltų bei šalikų kvėpalus, susipynusius į vieną.

Pasukau kairėn, stabtelėjau prie stiklinių durų, vedančių į terasą, ir nužvelgdama minią apsiaviau aukštakulnius.

Dvylika valandų.

Tada atlošiau pečius, kilstelėjau ranką, suėmiau plaukus ir persimečiau per petį, kad uždengčiau kairę kaklo pusę. Priešingai nei jo brolis, Trevoras šįvakar tikrai pasirodys, ir nenoriu, kad matytų randą.

— Panele? — kreipėsi padavėjas, priėjęs su padėklu.

Nusišypsojau ir paėmiau Tomo Kolinzo kokteilį.

— Ačiū.

Citrinų spalvos gėrimas — pono ir ponios Kristų mėgstamiausias, tad jis ir buvo tiekiamas.

Padavėjas dingo, nuėjo prie kitų svečių, o aš likau stovėti ir dairiausi į svečius.

Lapai virpėjo ant šakų, lengvas brizas vis dar priminė dienos kaitrą, o aš spoksojau į žmones, pasipuošusius paprastomis kokteilinėmis suknelėmis ir kostiuminiais švarkais.

Tokie tobuli. Tokie tvarkingi.

Lemputės medžiuose, padavėjai baltomis liemenėmis. Krištolinis žydras baseinas su plūduriuojančiomis žvakėmis. Šviesoje spindintys damų žiedai ir pakabučiai su brangakmeniais.

Viskas buvo taip nugaludinta, ir kai aš žvelgdavau į visus tuos žmones, su kuriais užaugau, jų šeimas, jų pinigus ir vardinius drabužius, dažnai matydavau dažų sluoksnių, po kuriuo bandoma paslėpti pūvančią medieną. Ten slypėjo baisūs poelgiai ir tamsios prigimtys, bet kam rūpėjo griūvantis namas, jei jis gražus pažiūrėti, tiesa?

Ore tvyrojo maisto kvapas, lydymas švelnios styginių kvarteto muzikos, ir aš svarsčiau, gal reikėtų rasti poniją Krist ir pranešti, kad atėjau, arba Trevorą, nes šis vakarėlis vis dėlto skirtas jo garbei.

Bet, užuot taip padariusi, sugniaužiau stiklinę, širdis pradėjo plakti greičiau, bandant kovoti su troškimu daryti tai, ką iš tiesų norėjau. Ką visada norėjau daryti.

Ieškoti *jo*.

Be ne, *jo* nebus. Tikriausiai nebus.

Gal ir bus.

Širdis įsisiautėjo, įkaito kaklas. Nejučiomis pradėjo lakstyti akys. Po vakarėlį, po veidus ieškant...

Maiklo.

Nemačiau *jo* kelis mėnesius, tačiau trauka buvo juntama visur, ypač Tander Bėjuje. Nuotraukose, kurias *jo* mama paliko šiuose namuose, kvape, sklindančiame į koridorių iš buvusio *jo* kambario...

Galbūt *jis* čia.

— Rika.

Sumirksėjau ir pažvelgiau kairėn išgirdusi, kad mane kviečia Trevoras.

Jis išėjo minios, šviesūs plaukai buvo trumpai nukirpti, tamsiai mėlynos akys atrodė nekantrios, o žingsnis ryžtingas.

— Labas, mažute. Maniau, jau neateisi.

Sudvejojau, dilgtelėjo paširdžius. Bet išspaudžiau šypseną, kai prisiartino prie oranžerijos slenksčio.

Dvylika valandų.

Jis suėmė dešinę kaklo pusę — tik ne kairę — ir nykščiu paglostė skruostą, prisiglaudė visu kūnu.

Pasukau galvą ir pasimuisčiau.

— Trevorai...

— Nežinau, ką būčiau daręs, jei nebūtum šįvakar pasirodžiusi, — pertraukė. — Mėtęs akmenukus tau į langą, giedojęs serenadą, gal padovanojęs gėlių, saldainių, naują automobilį...

— Turiu naują automobilį.

— Turiu omeny *tikrą* automobilį, — pakartojo jis ir galiausiai išsiviepė.

Užverčiau akis ir išsilaisvinau iš jo glėbio. Bent jau vėl juokauja, net jeigu ir pašiepia mano naujutėlaitę teslą. Pasirodo, elektromobiliai nėra *tikri* automobiliai, bet nesikrimsčiau, jei pagaliau nustotų dergęs mane dėl viso kitko.

Su Trevoru Kristu buvome draugai nuo vaikystės, visą gyvenimą mokėmės kartu ir visada tėvai mus poravo, lyg santuoka būtų neišvengiama. Pernai galiausiai tam pasidaviau.

Susitikinėjome beveik visus pirmus metus Brauno universitete — tiksliau, aš įstojau į Brauną, o jis nusekė paskui mane, bet viskas baigėsi gegužę.

Tiksliau, *aš* viską užbaigiau gegužę.

Mano kaltė, kad nemylėjau jo. Mano kaltė, kad nenorėjau skirti daugiau laiko. Mano kaltė, kad nusprendžiau studijuoti kitame mieste, kur jis neatsektų paskui mane.

Taip pat mano kaltė, kad pasidavė savo tėvo reikalavimui persikelti ir studijuoti į Anapolį, ir taip pat mano kaltė, kad grioviau mūsų šeimą.

Mano kaltė, kad man reikėjo erdvės.

Atsikvėpiau ir prisiverčiau atsipalaiduoti. *Dvylika valandų.*

Trevoras man nusišypsojo — jo akys sužibo, kai paėmė už rankos ir nusivedė atgal į oranžeriją. Nusitempė už stiklo, suėmė už klubų ir sušnibždėjo į ausį:

— Atrodai žavingai.

Atsitraukiau ir palikau kelių colių tarpą.

— Ir tu gerai atrodai.

Buvo panašus į savo tėvą: smėlio spalvos plaukai, siauri žandikauliai ir šypsena, galinti ištirpdyti ledą. Ir rengėsi kaip ponas Kristas — atrodė elegantiškai pasipuošęs tamsiai mėlynu kostiumu, baltais marškiniais ir sidabrinium kaklaraiščiu. Toks tvarkingas. Toks tobulas. Trevoras viską darė pagal taisykles.

— Nenoriu, kad važiuotum į Meridianą, — tarė prisimerkdamas. — Ten nieko nepažįsti, Rika. Braune bent jau aš buvau šalia, o Nojus vos už valandos kelio Bostone. Turėjai draugų netoliese.

Taip. Netoliese.

Būtent todėl man reikėjo ko nors kito. Visada buvau prižiūrima artimųjų. Kažkas visada būdavo šalia — tėvai, Trevoras, draugas Nojus, kad padėtų atsistoti, kai parklupdavau. Net kai išvykau studijuoti ir atsisakiau mamos ir Kristų teikiamo komforto, Trevoras vis tiek nusekė paskui. Vidurinės draugai taip pat studijavo netoliese. Lyg niekas nebūtų pasikeitę.

Norėjau įsivelti į kokią nors bėdą. Norėjau pakliūti į liūtį, atrasti ką nors, kas vėl sudrebintų širdį, norėjau išgyventi jausmą, kai neturi už ko užsikabinti.

Bandžiau jam paaiškinti, tačiau kaskart nerasdavau tinkamų žodžių. Ištarti garsiai nuskambėdavo savanaudiškai ir nedėkingai, bet viduje...

Turėjau žinoti, iš ko aš sukurta. Turėjau žinoti, ar galiu išsilaikyti ant kojų nesiramstydama į savo šeimą, be kitų paramos ar nesibaigiančio Trevoro lūkuriavimo. Jei išvykčiau į kitą miestą, kur niekas nepažįsta mano šeimos, ar išvis patraukčiau kieno nors dėmesį? Ar išvis patikčiau?

Nebuvau laiminga nei Braune, nei su Trevoru, ir net jei sprendimas išvykti buvo sunkus ir nuvylė aplinkinius, aš troškau to.

Priimk save.

Suspurdėjo širdis prisiminus šiuos Trevoro brolio žodžius. Nekantrauju. Dar dvylika valandų...

— Bet juk tai ne visai tiesa, ar ne? — paklausė, lyg kaltintų. — Maiklas žaidžia „Audroje“, tad bus šalia.

Prisimerkiau, giliai įkvėpiau ir pastačiau gėrimą.

— Abejoju, kad dažnai jį sutiksiu tarp dviejų milijonų žmonių.

— Nebent ieškosi.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės, atrėmiau Trevoro žvilgsnį ir nesileidau į tokias kalbas.

Maiklas Kristas — Trevoro brolis. Šiek tiek vyresnis, šiek tiek aukštesnis, daug labiau bauginantis. Jie beveik nepanašūs ir nekenčia vienas kito. Kiek tik prisimenu, Trevoras visada jam pavydėjo.

Maiklas ką tik baigė Vestgeito universitetą ir buvo beveik iškart pačiuptas NBA. Žaidė Meridiano „Audroje“, vienoje geriausių NBA komandų, tad taip, vieną žmogų tame mieste jau pažinojau.

Nors iš to nieko gero. Maiklas niekada nekreipė į mane dėmesio, kalbėdavo it su šunimi. Neketinu maišytis jam po kojomis.

Ne, jau seniai pasimokiau.

Vis tiek kraustymasis į Meridianą niekaip nesusijęs su Maiklu. Arti namų, tad galėsiu dažniau aplankyti mamą, bet

tai ir vienintelė vieta, kur neatseks Trevoras. Nemėgo didelių miestų, o brolio dar labiau.

— Atsiprašau, — švelniau tarė Trevoras. Paėmė už rankos ir prisitraukė, vėl suimdamas sprandą. — Tiesiog myliu tave, man tai nepatinka. Mums lemta būti kartu, Rika. Visada buvome mudu.

Mudu? Ne.

Trevoras nedrebino širdies taip, lyg važinėčiau nelemtais atrakcionais. Nesapnuodavau jo ir negalvodavau apie jį vos pabudusi.

Nepersekiojo manęs.

Užsikišau sruogą už ausies, o Trevoras trumpai dirstelėjo į mano kaklą. Greitai nususuko, tarsi nebūtų pamatęs. Turbūt su randu nebesu tobula.

— Nagi, — neatlyžo glausdamas kaktą prie manosios ir suimdamas už liemens. — Juk gražiai su tavim elgiuosi, ar ne? Aš geras, visada šalia.

— Trevorai, — paprieštaravau ir pamėginau išsinerti iš jo glėbio.

Bet tada jis mane pabučiavo — odekolono kvapas užplūdo mano šnerves, o jo rankos apsivijo liemenį.

Įspaudžiau kumščius jam į krūtinę, nustūmiau ir atplėšiau lūpas.

— Trevorai, — suurzgiau. — Liaukis.

— Duodu viską, ko reikia, — piktai pareiškė bučiuodamas kaklą. — Žinai, kad būsim kartu.

— Trevorai!

Rankomis įsirežiau jam į krūtinę ir pagaliau nustūmiau. Jis nuleido sąvarias ir žengtelėjo atgal.

Iškart atsitraukiau, rankos drebėjo.

— Rika.

Ištiesė į mane ranką, bet aš atlošiau pečius ir atšlijau dar toliau.

Trevoras nuleido ranką ir papurtė galvą.

— Gerai, — išspaudė vypsni. — Lankyk universitetą. Susirask naujų draugų ir palik viską čia, stenkis, kiek tik nori, bet tavo demonai atseks įkandin. Nuo jų nepaspruksi.

Persibraukė plaukus, išispoksojo į mane taisydamasis kaklaraištį ir išėjo pro duris.

Žiūrėjau pro langus jam pavymui, krūtinėje kunkuliavo pyktis. Kaip suprasti, po velnių? Niekas manęs nelaikė ir nuo nieko nesprukau. Tiesiog norėjau laisvės.

Pasitraukiau nuo durų — negalėjau grįžti laukan. Nenorėjau nuvilti ponios Krist, išsmukdama iš jos sūnaus vakarėlio, tačiau nebegalėjau leisti čia savo paskutinių valandų prieš išvykdama. Norėjau būti su mama.

Jau ketinau išeiti, bet tada pakėliau akis ir sustojau kaip įbesta.

Širdis nusirito į kulnus, nebeįstengiau kvėpuoti.

Šūdas.

Maiklas sėdėjo minkštame krėse oranžerijos gale, jis neatitraukė nuo manęs žvilgsnio, atrodė kraupiai ramus.

Maiklas. Tas, kuris buvo negeras. Tas, kuris elgėsi su manim negražiai.

Suspaudė gerklę, norėjau nuryti seiles, bet negalėjau pajudėti. Tiesiog spitrėjau, lyg paralyžiuota. Sėdėjo ten jau tada, kai atėjau? Visą laiką?

Maiklas atsilošė dideliame krėse apgaubtas tamsos ir lajos šešėlių virš galvos. Vieną ranką padėjęs ant krepšinio kamuolio, atremto į šlaunį, kita ant porankio laikė butelį alaus.

Širdis plakė taip stipriai, kad net skaudėjo. Ką jis daro?

Pakėlė butelį prie lūpų, vis dar žiūrėdamas į mane, o aš akimirką nuleidau akis, skruostus kaitino gėda.

Matė kivrčą su Trevoru. *Velniava.*

Vėl pakėliau akis — mačiau jo šviesiai rudus plaukus, sušukuotus taip, kad atrodytų tarsi nužengęs nuo žurnalo viršelio, o rusvos akys, kaip visada, panėšėjo į sidrą su prieskoniais. Tam sesnės, nei išties yra, apsimblausios, bet vis tiek vėrė mane iš potų tiesių, kiek įkypų antakių — atrodė grėsmingas, toks ir buvo. Jo putlios lūpos nesišypsojo, o aukštas stotas beveik slėpė krėslą.

Vilkėjo juodas kelnes su juodu kostiuminiu švarku, baltų marškinių apykaklė buvo atsepta. Be kaklaraiščio, nes, kaip visada, darė, ką nori.

Tiek Maiklą ir tesuprasi. Kaip jis save *parodo*. Kaip atrodo. Nemanau, kad net jo tėvai žinojo, kas slėpėjo už tų akių.

Jis pakilo iš krėslu, numetė ant jo kamuolį ir artindamasis neatitraukė nuo manęs žvilgsnio.

Kuo labiau artėjo, tuo labiau ryškėjo jo šešių pėdų ir keturių colių ūgis. Maiklas liaunas, bet raumeningas, šalia jo jaučiausi smulki. Įvairiais aspektais. Regis, ėjo tiesiai į mane — širdis plakė kaip pašėlus, prisimerčiau ir pasiruošiau.

Bet jis nesustojo.

Užuodžiau lengvą jo dušo želės dvelksmą, kai praėjo, skaudančia širdimi pasukau galvą, nes dingo iš oranžerijos netaręs nė žodžio.

Suspaudžiau lūpas ir stengiausi nepravirkti.

Vieną vakarą jis mane pastebėjo. Vieną vakarą, prieš trejus metus. Maiklas pamatė manyje kažką, kas jam patiko. Užsikūręs laužas buvo pasiruošęs išplieksti, bet, nepradėjus spragėti liepsnoms, užgeso. Maiklas paslėpė savo įniršį ir kaitrą ir atsiribojo.

Išdūmiau atgal į namą per fojė ir pro priekines duris, pyktis ir erzelis tampė nervus, kol skubėjau prie automobilio.

Išskyrus tą vieną vakarą, Maiklas visą gyvenimą nekreipė į mane dėmesio, o jei kalbėdavo, tai trumpai.

Nurijau gumulą gerklėje ir įlipau į teslą. Tikėjausi, kad nepamatysiu jo Meridiane. Vyliausi, kad mūsų keliai niekada nesusikirs ir aš nieko apie jį negirdėsiu.

Įdomu, ar Maiklas apskritai žino, jog kraustausi ten. Nors nesvarbu. Net tuose pačiuose namuose buvau jam lyg ateivė.

Užvedus automobilį, per kolonėles pasigirdo „Drowning Pool“ daina „37 Stitches“, tad numyniau greičio pedalą, įveikiau ilgą prievažą ir nuspaudžiau mygtuką, kad atsidarytų vartai. Išvažiavau į kelią. Mano namai vos už kelių minučių — galima lengvai nueiti, taip ir esu dariusi daugybę kartų.

Prisiverčiau giliai kvėpuoti, nusiraminti. *Dvylika valandų*. Rytoj viskas bus praeity.

Aukštos akmeninės Kristų valdų sienos baigėsi ir užleido vietą pakelės medžiams. Po mažiau nei minutės pasirodė mano namų dujiniai žibintai, šviečiantys naktį. Sukdama kairėn nuspaudžiau dar vieną mygtuką skydelyje ir įvažiavau pro vartus, mačiau, kaip lauko žibintai švelniai apšvietė apskritą prievažą su dideliu marmuriniu fontanu viduryje.

Pastačiusi automobilį priešais namą, nuskubėjau prie durų, norėdama kuo greičiau įlįsti į lovą ir miegoti iki ryto. Bet tada žvilgtelėjau aukštyn — dukart — ir pamačiau degančią žvakę savo kambario lange.

Ką?

Nuo vėlyvo ryto nebuvo namie. Ir tikrai nepalikau uždegtos žvakės. Ji buvo dramblio kaulo spalvos ir stovėjo stiklinėje cilindrinėje žvakidėje.

Priėjusi prie durų, atrakinau ir įžengiau vidun.

— Mama? — šūktelėjau.

Anksčiau parašė žinutę, kad eina miegoti, bet žinojau, jog jai sunku užmigti. Gal dar nemiega.

Namuose pamerktos alyvų puokštės skleidė pažįstamą kva-

pa, o aš apsidairiau erdvoje fojė — baltos marmurinės grindys tamsoje atrodė pilkos.

Atsirėmiau į laiptus, pasižiūrėjau viršun į tris kraupiai tylius aukštus.

— Mama? — dar kartą pašaukiau.

Laikydamasi balto turėklo užbėgau į antrą aukštą ir pasukau kairėn, žingsniai pritilo ant dramblio kaulo ir mėlynos spalvos kilimo, dengiančio parketą.

Lėtai atvėriau mamos duris ir įsmukau vidun — tamsią patalpą vos apšvietė vonios kambario lempa, mama jos nakčiai negesina. Eidama prie lovos ištempiau kaklą, stengdamasi pamatyti jos veidą, nusuktą į langus.

Šviesūs plaukai buvo išsidraikę ant pagalvės, ir aš ištiesiau ranką jų suglostyti.

Besikilnojanti krūtinė bylojo, kad mama miega. Žvilgtelėjau į naktinį staliuką, pamačiau tuziną indelių su tabletėmis ir susimąščiau, ko ir kiek ji išgėrė.

Pažvelgiau į ją ir susiraukiau.

Gydytojai, rehabilitacija namuose, terapija... Po tėvo mirties niekas nepadėjo. Mama tenorėjo naikinti save sielvartu ir depresija.

Gerai, kad daug padėjo Kristai, todėl ir turėjau savo kambarį jų namuose. Kristas buvo mano tėvo valdų patikėtinis, tvarkantis visus reikalus, kol baigsiu universitetą, o ponija Krist tapo antrąja mama.

Buvau be galo dėkinga už jų pagalbą ir rūpestį per visus tuos metus, bet dabar... Esu pasirengusi jos atsisakyti. Pasirengusi išgyventi pati.

Apsisukau, išeidama tyliai uždariau duris ir patraukiau į savo miegamąjį, kurį nuo mamos skyrė du kambariai.

Įėjusi iškart pamačiau ant palangės degančią žvakę.

Spurdančia širdimi greitai apsidairiau po kambarį, bet nieko nepastebėjau.

Uždegė mama? Tikriausiai. Šiandien namų tvarkytoja nedirbo, tad daugiau čia niekas nesilankė.

Prisimerkusi priėjau prie lango ir pamačiau ploną medinę dėžę ant apskrito staliuko prie žvakės.

Apėmė nerimas. Ar tai dovana nuo Trevoro?

Bet galėtų būti ir nuo mamos ar ponios Krist.

Nukėliau dangtelį, padėjau į šoną, prasklaidžiau šiaudus ir pamačiau skalūno pilkumo asmenis su įmantriais raižiniais.

Išpūčiau akis ir iškart nėriau dėžėn žinodama, ką rasiu. Pirštais užčiuopiau rankeną, nusišypsojau ir ištraukiau sunkų Damasko durklą.

— Oho.

Papurčiau galvą, negalėdama patikėti. Durklo rankena juoda, o kryžminė rankos apsauga bronzinė. Stipriai ją suspaudžiau, pakėliau asmenis ir grožėjausi linijomis ir raižiniais.

Iš kur, po velnių, jis atsirado?

Dievinau durklus ir kardus nuo tada, kai aštuonerių pradėjau mokytis fechtavimo. Tėvas tvirtindavo, kad džentelmenų užsiėmimai ne tik amžini, bet ir būtini. Šachmatai išmoko strategijos, fechtavimas padeda pažinti žmogaus prigimtį ir apsisaugoti, o šokis — suprasti savo kūną. Viskas, ko reikia išsilavinusiam žmogui.

Suėmiau rankeną ir prisiminiau, kaip tėvas man pirmą kartą įdavė rapyrą. Tai buvo gražiausias daiktas, kokį buvau mačiusi. Pakėliau ranką, paliečiau randą ant kaklo ir staiga vėl pajutau emocinį artumą su juo.

Kas čia paliko durklą?

Vėl žvilgtelėjau atgal į dėžę ir ištraukiau popierėlį, ant jo juodu rašalu buvo kažkas parašyta. Apsilaužiau lūpas, paskui lėtai perskaičiau: „Saugokis belaukiančiojo įtūžio.“

— Ką? — leptelėjau pati sau ir suraukiau antakius.

Kaip suprasti?

Tada pakėliau akis, aiktelėjau ir numečiau durklą bei raštelį ant žemės.

Nustojau kvėpuoti, širdis veržėsi iš krūtinės.

Prie namo šalia vienas kito stovėjo trys vyrai ir žiūrėjo į mane pro langą.

— Kas per velniava?

Atsikvėpiau ir mėginau suprasti, kas vyksta.

Pokštas?

Stovėjo lyg įbesti, ir nuo jų žvilgsnių mano rankomis perbėgo šiurpas.

Ką jie daro?

Visi trys mūvėjo džinsus, avėjo juodus kariškus aulinius, bet, žvelgdama į juodą jų akių tuštumą, sukandau dantis ir stengiausi nedrebėti.

Kaukės. Juodi gobtuvai ir kaukės.

Papurčiau galvą. *Ne*. Tai negali būti jie. Čia pokštas.

Aukščiausias stovėjo iš kairės su metalinio pilkumo žėrinčia kauke, dešinę jos pusę bjaurojo nagų paliktos žymės.

Vidurinysis, žemesnis, spoksojo į mane pro savo baltos ir juodos spalvos kaukę, kairėje apdraskytoje ir įplėštoje veido pusėje raudonavo dryžis.

O stovintis dešinėje, kurio visiškai juoda kaukė susiliejo su juodu gobtuvu, todėl akių nebuvo matyti, galiausiai privertė mano krūtinę sudrebėti.

Atsitraukiau nuo lango ir mėginau įkvėpti, griebiau telefoną. Spausdama vieną laidiniame telefone laukiau, kol ragelį pakels apsaugos biuras, įsikūręs vos už kelių minučių nuo mano namų.

— Klausau, panele Fein? — atsiliepė vyras.

— Pone Fergiusonai? — kvėptelėjau vėl artindamasi prie langų. — Čia Rika. Ar galite atsiųsti automobilį į...

Bet tada nutilau, nes prievažoje nieko nebebuvo. Kaukėti vyrai dingo.

Ką?

Apsižvalgiau, priėjau prie stalelio ir pasilenkiau patikrinti, ar jie nepriėjo arčiau prie namo. Kur jie išgaravo?

Tylėjau, klausiausi garsų lauke, bet viešpatavo visiška tyla.

— Panele Fein? — klustelėjo ponas Fergiusonas. — Ar dar nepadėjote ragelio?

Sumikčiojau:

— P-pamaniau, jog kažką mačiau... Už lango...

— Siunčiame automobilį.

Linktelėjau.

— Ačiū.

Padėjau ragelį vis dar spoksodama pro langą.

Tai negalėjo būti jie.

Bet tos kaukės. Tik jie jas dėvėjo.

Ko jiems čia prireikė? Ko jiems čia prireikė po trejų metų?

2

ERIKA

Prieš trejus metus

— Nojau? — Atsirėmiau į sieną prie geriausio draugo spintelės, kol šis ėmė iš jos kitos pamokos vadovėlį. — Turi porą Žiemos festivaliui?

Susiraukė.

— Iki jo dar du mėnesiai, Rika.

— Žinau. Imu, kol dar yra ką.

Jis nusišypsojo, užtrenkė spintelę ir patraukė koridoriumi.

— Kvieti mane į pasimatymą? — pasipūtėliškai erzino. — Taip ir žinojau, kad nori manęs.

Užverčiau akis ir nusekiau paskui, nes mano klasė toje pačioje pusėje.

— Ar gali nesimaivyti?

Vietoj atsakymo išgirdau prunkštelėjimą.

Žiemos festivalis — lyg Seidės Hokins diena*. Merginos kviečia vaikus, tad rinkausi saugų variantą ir kreipiausi į draugą.

Aplink zujo mokiniai, skubėjo į pamokas, o aš, laikydama si kuprinės petnešos, čiupau Nojų už rankos ir sustabdžiau.

— Prašau, — meldžiau.

Nojus prisimerkė ir sunerimo.

— Trevoras tikrai neišspardys man subinės? Sprendžiant iš to, kaip sekioja paskui tave, stebiuosi, kad dar nepritvirtino GPS.

* Amerikietiška tradicija, per kurią merginos kviečia vaikus į pasimatymą ar šokius.

Nojus teisus. Trevoras supyktų, kad nepakviečiau jo, bet aš tenorėjau tik draugystės, o jis tikėjosi daugiau. Negalėjau vedžioti jo už nosies.

Tikriausiai nesidomėjau Trevoru dėl to, kad pažinojau jį visą gyvenimą, todėl jis buvo kaip šeima, bet visą gyvenimą pažinojau ir jo brolių, o mano jausmai jam visai ne broliški.

— Nagi. Tu mano draugas, — paraginau kumštelėdama į petį. — Man reikia tavęs.

— Nereikia.

Stabtelėjo prie mano klasės pakeliui į savąją ir pervėrė žvilgsniu.

— Rika, jei nenori kviesti Trevoro, kviesk ką nors kitą.

Atsidusau ir nusukau žvilgsnį — jau nusibodo apie tai kalbėti.

— Kvieti mane, nes taip saugiau, — ginčijosi. — Tu graži, bet kuris vaikiną apsidžiaugs, jei pakviesi.

— Aišku, apsidžiaugs. — Sarkastiškai nusišypsojau. — Tai sutik.

Jis užvertė akis ir papurtė galvą.

Nojui patiko spėlioti. Apie tai, kodėl su niekuo nesusitikinėju ir droviuosi to ir ano: kad ir koks jis geras draugas, norėjau, kad liautųsi. Man nesmagu.

Kilstelėjau ranką ir nervingai pasitrynčiau sprandą — blyškų, ploną randą, kurią turiu nuo trylikos.

Po automobilio avarijos, pražudžiusios mano tėvą.

Mačiau, kaip Nojus skvarbiai žiūri į mane, ir nuleidau galvą, nes perskaičiau jo mintis.

Randas buvo įstrižas, maždaug dviejų colių ilgio, kairėje kaklo pusėje. Nors jis ilgainiui išblyško, vis tiek atrodė, kad žmonės jį pamato pirmiausia. Visada sulaukdavau klausimų ir užjaučiamų šeimos ir draugų žvilgsnių — nė neminėsiu šlykš-

čių pašaipų pagrindinėje mokykloje. Po kurio laiko randas ėmė priminti didelę ataugą, visada ją jutau.

— Rika, — tyliai tarė Nojus, žvelgdamas švelniomis, rudomis akimis, — mažute, tu graži. Ilgi šviesūs plaukai, kojos, į kurias spokso visi šioje mokykloje, ir nuostabiausios mėlynos akys miestelyje. Tu gražuolė.

Suskambo skambutis, tad pamindžikavau — avėjau laivelius — ir tvirčiau suėmiau kuprinės petnešą.

— O tu mano mėgstamiausias žmogus, — atkirtau. — Noriu eiti su tavim. Supratai?

Jis atsiduso, pasidavė žvilgsniu. Laimėjau, bet stengiausi nesišypsoti.

— Gerai jau, — subambėjo. — Pasimatymas.

Apsisuko ir patraukė į anglų kalbos pamoką.

Išsiviečiau ir iškart nusiraminau. Be abejonės, atėmiau iš Nojaus turiningą vakarą su kita mergina, tad reikės kaip nors atsidėkoti.

Atėjusi į matematiką, pakabinau kuprinę ant kėdės atlošo priekinėje eilėje ir išsitraukusi vadovėlį pasidėjau ant stalo. Draugė Klaudija prisėdo šalia, žvilgtelėjo į mane ir nusišypsojo, o aš užrašiau savo vardą ant tuščio popieriaus lapo, kuriuos visiems išdalijo ponas Ficpatrikas. Penktadienio pamokos visad prasidėdavo nuo testuko, tad žinojom, ką daryti.

Mokiniai skubėjo į pamoką: plaikstėsi merginų žali ir mėlyni languoti sijonai, o daugumos vaikinų kaklaraiščiai buvo jau atlaisvinti. Diena beveik baigėsi.

— Girdėjai naujienas? — paklausė kažkas už mūsų, tad atsisukau į Gabrielę Ovens, pasilenkusią virš savo suolo.

— Kokias naujienas? — pasitikslino Klaudija.

Džiaugsmingu veidu Gabrielė tyliai sušnibždėjo:

— Jie čia.

Žvilgtelėjau į Klaudiją, tada vėl į Gabrielę, nieko nesuprasdama.

— Kas tokie čia?

Bet tada atėjo ponas Ficpatrikas ir sududeno:

— Sėskit!

Klaudija, Gabrielė ir aš iškart atsikusom į klasės priekį, atlošėm pečius ir nutilom.

— Prašau sėstis, ponaiti Dostonai, — mokytojas paliepė mokiniui gale, nes šis stovėjo už savo suolo.

Jie čia? Atsilošiau kėdėje ir bandžiau suprasti, ką norėjo pasakyti Gabrielė. Bet tada pakėliau akis ir pamačiau merginą, ji nuskubėjo į klasės priekį ir padavė raštelį ponui Ficpatrikui.

— Ačiū, — atsakė išlankstydamas.

Žiūrėjau, kaip skaito — atsipalaidavęs mokytojo veidas įsitempė, jis sučiaupė lūpas ir prisimerkė.

Kas vyksta?

Jie čia. Ką tai...

Tada išpūčiau akis, nusmelkė paširdžius.

JIE ČIA. Greitai įkvėpiau, oda kaito it nudilginta. Pilve ėmė skraidyti drugeliai, sukandau dantis ir tramdžiau besiveržiančią šypsena.

Jis čia.

Lėtai pakėliau akis ir pažiūrėjusi į laikrodį pamačiau, kad jau beveik antra popiet.

Šiandien spalio 30 diena, Helovino išvakarės.

Velnio naktis.

Jie grįžo. *Bet kodėl?* Jau buvo baigę mokyklą, prieš daugiau nei dvejus metus, tai kodėl?

— Prašau pasitikrinti, ar ant popieriaus lapo užrašyti jūsų vardas ir pavardė, — paliepė ponas Ficpatrikas įtemptu balsu, — ir išspręskit tris uždavinius lentoje.

Nešvaistydamas laiko įjungė projektorių, ir užduotys atsirado ant išmaniosios lentos priešais mus.

— Išsprendę apverskite lapą, — priminė. — Turite dešimt minučių.

Čiupau pieštuką, mano visas kūnas tirtėjo nuo nerimo ir nekantrumo, kol mėginau susikaupti ties pirmuoju uždaviniu su kvadratinėmis funkcijomis.

Suknistai sunku. Vėl žvilgtelėjau į laikrodį. *Bet kurią minutę...*

Nuleidau galvą ir prisiverčiau susitelkti, braižiau pieštuku medinį suolą ir mirksėjau žiūrėdama į uždavinį.

— Rask parabolės viršūnę... — sumurmėjau pati sau.

Uoliai sprendžiau, dirbau toliau žinodama, kad jei stabtelėsiu, išsiblaškysiu.

Jei parabolės viršūnė turi koordinates... Tęsiai.

Kvadratinės funkcijos diagrama yra parabolė, kuri atsiveria į viršų, jei...

Sprendžiau toliau, baigiau pirmą, antrą, ėmiausi trečio uždavinio.

Tada išgirdau tylią muziką ir sustingau.

Pieštukas pakibo virš lapo, o per kolonėles sklido tylūs gitaros garsai. Jie vis garsėjo, o aš spoksojau į lapą, krūtinė liepsnojo.

Klasėje pasigirdo šnabždesiai, kažkas linksmai sukikeno, o švelni dainos pradžia užleido vietą grėsmingai būgnų lavinai, gitarai ir stiprių, aštrių, širdį virpinančių ritmų traukai. Sugnčiau pieštuką.

„Slipknot“ daina „The Devil in I“ pasigirdo klasėje ir tikriausiai visoje mokykloje.

— Sakiau! — pratrūko Gabrielė.

Pakėliau galvą ir žiūrėjau, kaip mokiniai pasileido iš savo vietų link durų.

— Jie tikrai čia? — kažkas cyptelėjo.

Visi susigūžė prie klasės durų, dėbojo pro langelį viršuje ir bandė pamatyti juos, ateinančius koridoriumi. Bet aš likau, kur buvusi, o kūnu sravo adrenalinas.

Pono Ficpatriko krūtinė nusileido sulig atodūsiu, tada jis sukryžiuo ant jos rankas ir nususuko — neabejotinai laukė, kol viskas pasibaigs.

Muzika griaudėjo, o klasę užpildė nerimastingas mokinių šurmuliavimas.

— Kur... Ak, štai! — šūktelėjo mergina.

Išgirdau iš koridoriaus sklindantį bildesį, lyg kas kumščiais daužytų spinteles, bildesys vis artėjo.

— Pasislinkit! — sušuko mokinys stumdamas kitus.

Mergina pasistiebė ant pirštų galiukų.

— Pasitrauk! — kažkam paliepė ji.

Paskui visi staigiai atsitraukė. Durys atsidarė, ir mokiniai išsisklaidė it bangelės ežere.

— O, šūdas, — sušnibždėjo vaikinukas.

Visi lėtai išsiskirstė — vieni sėdosi į savo vietas, kiti liko stovėti. Suėmiau pieštuką abiem rankomis, man varstė paširdžius, kol stebėjau, kaip lėtai jie įžengė į klasę, kraupiai ramiai ir niekur neskubėdami.

Jie čia. Keturi Raiteliai.

Jie buvo Tander Bėjaus mylimiausi sūnūs, čia lankė vidurinę, baigė ją, kaiėjau į devintą klasę. Visi keturi įstojo į skirtingus universitetus. Keleriais metais vyresni, ir nors nė vienas nežinojo, kas aš tokia, aš apie juos žinojau beveik viską. Visi keturi neskubriai įšėlino į klasę ir taip užpildė erdvę, kad saulės spindulių nušviestos grindys pasidarė juodos.

Deimonas Torensas, Kąjus Moris, Vilas Greisonas III ir — akys sustojo prie juodo bluzono ir nuslinko aukštyn iki krau-

jo raudonumo kaukės, dengiančios veidą to, kuris visada buvo priekyje kitų, — Maiklas Kristas, Trevoro vyresnysis brolis.

Jis pažiūrėjo kairėn ir parodė smakru į klasės galą. Mokiniai atsisuko ir stebėjo, kaip vienas vaikinys žengė priekin, jo veide nušvito šypsena, nors ir mėgino ją užgniaužti.

— Kianai, — linksmi tarė kažkuris mokinys, pliaukštelėdamas jam per nugarą, kol šis ėjo pro šalį link Raitelių. — Pasi-linksmink. Nepamiršk prezervatyvo.

Kai kurie mokiniai nusijuokė, o kelios merginos nerimastingai pasimuistė, šnabždėdamos ir šypsodamosi viena kitai.

Kianas Matersas, vienuoliktokas kaip ir aš ir vienas geriausių mokyklos krepšininkų, priėjo prie atėjūnų, ir vaikinys, dėvintis baltą kaukę su raudonu dryžiu, apkabino jį ranka per kaklą ir išsitempė pro duris.

Jie sugriebė dar vieną mokinį, Maliką Kramerį, o tas, kuris buvo su visiškai juoda kauke, išvilko jį į koridorių, sekdamas paskui kitus du — veikiausiai ėjo surinkti daugiau žaidėjų iš klasių.

Spoksojau į Maiklą — nedidelė klasė buvo per maža aukštam jo ūgiui. Lėtai mirksėjau, oda kaito.

Prie Raitelių jaučiausi, lyg vaikščiočiau lynu. Jei per daug pakrypsi į vieną pusę, paskubėsi ar sulėtinsi žingsnį, krisi taip žemai, kad niekada nebeatsidursi jų akiratyje.

Jų galia kilo iš dviejų šaltinių: jie turėjo pasekėjų ir dėl nieko nesuko sau galvos. Visi juos dievino, aš irgi.

Bet, priešingai nei kiti juos garbinantys, sekiojantys paskui ar apie juos fantazuojantys mokiniai, aš tiesiog mažčiau, koks jausmas būti jais. Jie neliečiami, užburiantys, visi jų poelgiai pateisinami. Ir aš to norėjau.

Norėjau pakilti aukščiau dangaus.

— Pone Ficpatrikai?

Atslinko Gabrielė Ovens kartu su savo drauge, abi nešinos knygomis.

— Mums reikia nueiti į medicinos ar kabinetą. Pasimatysime pirmadienį!

Tada jos įsispraudė tarp Raitelių ir dingo už durų.

Atsisukau į mokytoją ir susimąščiau, kodėl tiesiog leido joms išeiti. Tikrai neis pas slaugytoją. Eis su vaikinais.

Tačiau niekas, net ponas Ficpatrikas, nemėgino priešintis.

Keturi Raiteliai ne tik vadovavo mokinių bendruomenei ir miesteliui, kol lankė mokyklą, bet dominavo ir aikštelėje — per ketverius metus beveik nė karto nepralaimėjo.

Deja, jiems išvykus komanda nusilpo, o praeiti metai Tander Bėjui buvo tikra katastrofa. Dvylika pralaimėjimų iš dvidešimties. Raitelių labai trūko.

Pagalvojau, kad būtent todėl Raiteliai čia — pakviesti iš universitetų savaitgaliui, kad įkvėptų komandą, ją pažadintų ir padėtų atsistoti ant kojų prieš sezono pradžią.

Kad ir kaip tokie mokytojai kaip Ficpatrikas nemėgo jų pokštų, Raitelių pasirodymas tikrai padėjo suvienyti komandą. Kodėl gi nepažiūrėjus, gal pavyks dar kartą?

— Visi sėskit! O jūs, vaikinai, jau eikite, — tarė jis Raiteliams.

Nuleidau galvą — jaučiausi pakylėta, jaudulys kilo iki pat krūtinės. Užsimerkiau, galva atrodė lengva ir skaidri.

Taip, to ir stigo.

Atsimerkusi pamačiau tamsiais džinsais apmautas kojas, praeinančias pro mano suolą prie lango ir sustojančias. Aš nuleidau akis, bijodama, kad mano veidas išduos, kas vyksta mano širdyje. Tikriausiai vyrukas tiesiog dairėsi po klasę ir ieškojo, ar nėra daugiau žaidėjų.

— Dar kas nors? — paklausė kitas vaikinai.

Bet jis neatsakė savo draugui. Tiesiog stovėjo prie manęs. Kodėl?

Nuleidusi smakrą kilstelėjau akis ir pamačiau jo pirštus, kiek sulenktus prie šonų. Mačiau veną tvirtoje rankoje — visa klasė, rodos, nutilo, mane užliejo baimė, nustojau kvėpavusi.

Ko jis čia stovi?

Lėtai pakėliau akis ir iškart įsitempiau, pamačiusi rusvas akis auksiniais apvadėliais, stebeilijančias į mane.

Apsidariau ir ėmiau mintyti, ar ko nepraleidau. Kodėl jis žiūri į mane?

Maiklas pažvelgė žemyn, jo brutali raudona kaukė — kompiuterinio žaidimo „Army of Two“ veikėjų subjaurota ir randuota kaukės kopija — privertė mano kelius sudrebėti.

Visada bijojau jo. Tai buvo jaudinantis baimės jausmas, kuris sužadindavo.

Įtempiau šlaunis, pajutusi pulsavimą tarpkojyje, ten, kur atrodydavo tuščia, kai jis būdavo arti, bet ne per arti.

Man patiko. Patiko bijoti.

Visi už manęs sėdėjo tyliai, o Maiklas pakreipęs galvą spoksojo į mane. Ką galvojo?

— Jai tik šešiolika, — perspėjo ponas Ficpatrikas.

Maiklas dar akimirką žiūrėjo man į akis, o paskui atsikus į poną Ficpatriką.

Man tik šešiolika — iki kito mėnesio — vadinasi, jie negali imti manęs kartu. Krepšininkų amžius nebuvo svarbus, bet merginos, norinčios prie jų prisijungti, turėjo būti sulaukusios aštuoniolikos ir sava valia palikti mokyklos teritoriją.

Jie vis tiek neimtų manęs. Ponas Ficpatrikas suklydo.

Mokytojas piktai pažvelgė, ir nors nemačiau Maiklo akių, nes stovėjo nusigręžęs, suvokiau, kad ponas Ficpatrikas pasijuto nesmagiai, nes jo žvilgsnis neatlaikė Maiklo žilgsnio. Jis nuleido akis, sumirksėjo ir atsitraukė.

Maiklas pasuko galvą ir dar kartą pažvelgė į mane, o mano nugara nuriedėjo prakaito lašas.

Tada jis išėjo, Kajas su sidabrine kauke nusekė iš paskos, ir už jų užsivėrė durys.

Kas čia buvo, po velnių?

Klasė ėmė kuždėtis, akies kampeliu mačiau, kaip į mane žiūri Klaudija. Žvilgtelėjau į jos klausiamai pakeltus antakius, bet nieko neatsakiau ir grįžau prie užduoties. Nenučiuokiau, kodėl Maiklas žiūrėjo į mane. Nemačiau jo nuo tada, kai vasarą buvo trumpam grįžęs iš universiteto, bet jis, kaip įprasta, nekreipė į mane dėmesio.

— Gerai! — suurzgė ponas Ficpatrikas. — Grįžkit prie darbo. Tučtuojau!

Jaudulio kupinas šurmulys prislopo iki šnabždesio, visi pamažu ėmėsi užduočių. Muzika virto tolimu gaudesiu ir nutilo, o aš pirmą kartą nuo atėjimo į klasę nusišypsojau — iki tol buvau užgniaūžusi šypseną.

Šis vakaras bus nevaldomas. Velnio naktis — ne šiaip naujokų krikštas. Ji ypatinga. Raiteliai ne tik pačiups žaidėjus iš kiekvienos klasės, nusivėš į slaptavietes, šiek tiek aptalžys ir pri-girdys, bet vėliau... Raiteliai sukels sumaištį ir pavers visą miestelį savo žaidimų aikštele.

Pernai be jų buvo nuobodu, bet dabar visi žinojo, kad šią-nakt tvyros chaosas. Jis jau prasideda, stovėjimo aikštelėje, kai visi vaikinai ir kelios merginos lipa į automobilius.

Paėmiau pieštuką, mano kvėpavimas tapo paviršutiniškas, o dešinys kelis ėmė kilnotis aukštyn ir žemyn.

Ir aš norėjau eiti kartu.

Kaitra krūtinėje jau sklaidėsi, o mintys, kurios ką tik, rodos, sklandė aukščiau medžių, lėtai leidosi žemyn.

Po minutės jausiuosi taip pat, kaip prieš Maklui ateinant į klasę: paprasta, šalta ir neįdomi.

Po pamokų paprastai einu namo, pažiūriu, kaip mama, persirengi ir traukiu pas Kristus — rutina, prasidėjusi netrukus po

tėvo mirties. Kartais lieku vakarienės, o kartais grįžtu pavalgyti namo su mama, jei ji nori.

Tada einu miegoti ir stengiuosi negalvoti, kaip vienas brolis kasdien vargina mane, ir neigiu, kas manyje pabunda, kai šalia stovi kitas.

Pro langus įsiveržė juokas ir šūksniai, o aš sustingau ir lioviausi kilnoti kelį.

Velniop.

Čiupau kuprinę, sugraibiau matematikos vadovėlį, pasi-
lenkiau, padaviau kuprinę Klaudijai ir sušnibždėjau:

— Parsinešk namo. Savaitgalį pasiimsiu.

Ji sumišusi susiraukė.

— Ką...

Neleidusi jai baigti sakinio, atsistojau nuo suolo ir nužingsniau-
niauau prie mokytojo.

— Pone Ficpatrikai? — Priėjau prie jo už nugaros sudėjusi
rankas. — Galiu į tualetą? Išsprendžiau užduotis, — ramiai su-
melavau.

Nė nepakėlęs akių jis linktelėjo ir pamojo ranka. Taip, aš
viena tų mokinių. *Ak, Erika Fein? Tylenė, kuri visada vilki uni-
formą ir savanoriauja sporto renginiuose? Gera mergaitė.*

Patraukiau tiesiai prie durų ir nestabtelėjusi išėjau.

Kai supras, kad negrišiu, manęs jau nebus. Gal ir gausiu
pylos, bet bus jau per vėlu mane sustabdyti. Žingsnis žengtas.
Pasekmės lauks pirmadienį.

Lėkdama iš mokyklos pamačiau virtinę automobilių, pika-
pų ir visureigių, važiuojančių į kairę, sukančių už pastato kam-
po. Neketinau prašytis į draugiją ar kam nors pranešti, kad pri-
sidėsiu. Iš manęs būtų arba pasijuokę, arba patapšnoję per galvą
ir nusiuntę atgal į pamoką.

Ne. Manęs nė nepastebės.

Skubėdama link automobilių pamačiau Maiklo juodą G klasės mersedesą ir pritūpiau už jo, pasislėpiau, paskui dirstelėjau iš už kampo.

— Sodink į automobilius! — kažkas sušuko.

Iškart pamačiau Deimoną Torensą. Užsismaukęs juodą kaukę ant pakaušio, ėjo pro automobilius ir mestelėjo alų vaikinukui pikapo gale. Jo juodi sušukuoti atgal plaukai buvo paslėpti po kauke, mačiau tarsi išskaptuotus skruostikaulius ir veriančias tamsias akis. Deimonas žavus.

Bet visa kita jame man ne prie širdies. Nuo tada, kai buvau devintokė, o jie visi dvyliktokai, ne per daugiausia nutuokiau apie jų elgesį mokykloje, bet gana dažnai matydavau jį pas Kristus, todėl supratau, jog jam kažkas negerai. Maiklas laikė jį už ilgo pavadžio, bet vis tiek tai buvo pavadis, ir tikrai būtinas. Deimonas gąsdino mane.

Ne taip, kaip Maiklas, man patiko jo bijoti.

Buvo surinkti maždaug dvidešimt penki žmonės, įskaitant krepšinio komandą ir kai kurias merginas, bet pamokos baigiasi greičiau nei po valandos, taigi, vakarėlio ieškos dar daugiau perpildytų automobilių.

— Kur važiuojam? — paklausė vienas vaikinukas, žvelgdamas į Deimoną.

Jam atsakė Vilas Greisonas, praeidamas ir pliaukštelėdamas Deimonui per petį:

— Ten, kur niekas negirdės tavo riksmų.

Vypsodamas atidarė savo fordo raptor dureles, atsistojo tarp jų ir pikapo ir pažvelgė virš stogo.

Vilas laikė baltą kaukę su raudonu dryžiu rankoje, rudi plaukai buvo sušukuoti į skiauterę, o gundančios žalios akys linksmos.

— Matei Kailę Halpern? — paklausė žiūrėdamas Deimonui per petį.

Žvilgtelėjau iš už automobilio: pamačiau Kajų su sidabrine kauke ant pakaušio ir Maiklą, slepiantį veidą po savąja.

— Po perkūnų, kokios kojos! — tęsė Vilas. — Išgražėjo per metus.

— Aha, pasiilgstu mokinukų, — tarė Deimonas atidarydamas fordo keleivio dureles. — Jos neatsikalbinėja.

Maiklas vos už penkių pėdų atidarė galines mersedeso dureles, mestelėjo vidun sportinį krepšį ir uždarė.

Sugniaužiau kumščius — į rankas staiga įsimetė silpnumas. *Ką aš išdarinėju?* Neturėčiau čia būti. Arba prisivirsiu košės, arba prisidarysiu gėdos.

— Maiklai? — sušuko Vilas. — Laukia ilga naktis. Patiko kuri nors?

— Gal, — atsakė sodriu balsu.

Tada švelniai nusijuokė kitas balsas. Gal Kajaus.

— Seni, — tarė, lyg žinotų. — Ji graži, bet palauk, kol bus legali.

— Ir ji per metus išgražėjo, — atsakė Maiklas. — Darosi vis sunkiau nepastebėti.

— Apie kurią jūs? — įsiterpė Deimonas.

— Jokią, — atšovė Maiklas staiga įpykęs.

Papurčiau galvą, nesigilindama į jų žodžius. Reikėjo nešdintis, kol niekas nepamatė.

— Sodink visus į automobilius, — paliepė Maiklas.

Mano krūtinė kilnojosi vis greičiau, staigiai įkvėpiau ir sugniaužiau mersedeso durelių rankeną — išgirdau, kaip atsidarė, kai truktelėjau.

Metusi žvilgsnį į vaikus, įtempusi ausis pravėriau dureles, liuoktelėjau vidun, uždariau ir pasislėpiau už galinių sėdynių, tikėdamasi, kad likau nepastebėta per sumaištį.

Neturėčiau čia būti.

Aišku, stebėjau juos kelerius metus. Gilinausi į jų pokalbius, manieras, įsidėmėjau tai, kas nekrito į akis kitiems, bet niekada nepersekiojau jų.

Pasiekiau pirmą ar antrą persekiojimo laipsnį? *Jėzau*. Užverčiau akis, nenorėjau nė galvoti apie tai.

— Važiuojam! — šūktelėjo Kajus, ir automobilių durelės užsitrenkė.

— Pasimatysim! — atsakė Vilas.

Automobilis po manim sudrebėjo — išpūčiau akis, kai žmonės pradėjo lipti į Maiklo mersedesą.

Tada tylus salonas prisipildė juoko ir kelių vyriškų balsų klegesio.

Visureigis atgijo, aš atsiguliau ant nugaros ir pasidėjau galvą ant žemės. Nežinojau, ar turėčiau džiaugtis, kad nepričiuopo, ar nerimauti, nes nenutuokiau, į ką įsivėliau.